

JORDI PIGEM

FILÒSOF

Tecnoil·lusions i eco-realisme

Aquests dies hi ha als quioscos un dossier de *La Vanguardia* amb títol significatiu: «¿Un mundo sin petróleo?». Sobta que un dossier d'aquesta mena, publicat per un gran mitjà de comunicació i adreçat a lectors interessats en geoestratègia i moviments de capital, plantegi a la portada una pregunta tan incòmoda i de tan mal gust. Al capdavant, es tracta de consumir alegrement i creure que el déu de la tecnologia sempre ens salvarà de la nostra manca de seny.

El contingut d'aquest dossier és una bona finestra als diferents nivells d'ingenuïtat i realisme en el món d'avui. Hi predominen els autors propers al món neoliberal i neoconservador, com Michael Economides, consultor en temes petrolers a Texas, que demana deixar-ho tot en mans del mercat (*business as usual*) i se'n fot del canvi climàtic (algun dia, una societat més madura que la nostra se n'adonarà que haver negat el canvi climàtic a principis del segle XXI és no menys irresponsable i moralment repug-

nant que negar l'Holocaust). Hi ha també un autor de la UB com Mariano Marzo, que considera «un significativo paso adelante» el fet que mentre escrivia el seu article el Senat nord-americà donés llum verd a l'exploració petrolie-

ra de l'Arctic National Wildlife Refuge. El que no diu és que degradar aquest preciós i fràgil ecosistema d'Alaska, fruit de milions d'anys d'evolució, només aportaria el petroli que Estats Units cruseix (20 milions de barrils al dia) en tot just un anyet.

En tot el dossier l'autor que dona les dades més detallades

sobre descobriments de petroli i reserves estimades, desglossades en les seves diverses categories (de petroli cru n'hi ha de molts tipus) és Colin Campbell, geòleg que havia treballat per a empreses petroleres i que ara dirigeix

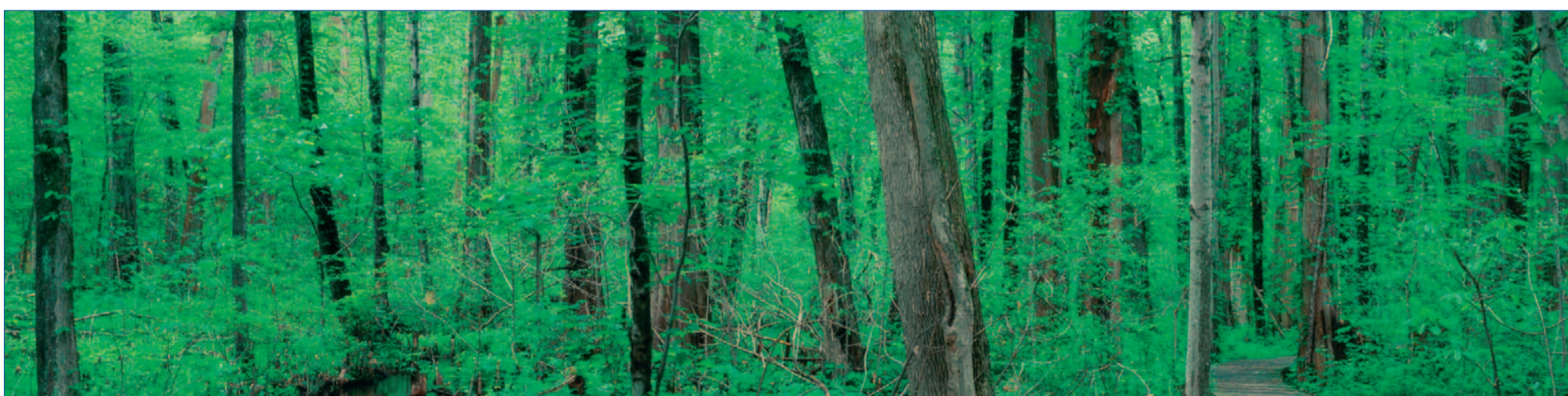
un institut independent (ASPO, vegeu www.peakoil.net). Campbell assenyala que som al final de l'era del petroli barat, i que «el declivi del petroli, dictat per la natura» implica «el col·lapse del sistema financer».

Economides, el negacionista del canvi climàtic i dels límits ecològics del món, afirma que

«la retòrica» sobre el declivi del petroli és mera fantasia de dos tipus d'individus (...) ecologistes i anticapitalistes que desitgen amb totes les seves forces que ens quedem sense petroli i (...) els qui se senten aterroritzats per la dependència econòmica». Resulta que Campbell no encaixa en cap àmbit d'aquesta descripció delirant. Carl Jung va explicar com allò que no volem acceptar en nosaltres mateixos ho projectem en els altres. Així, el racista projecta en aquells qui menysprea allò que no vol acceptar en si mateix. Els qui viuen en un món d'abstraccions econòmiques (lluny del sofriment i els goigs del món real) consideren que el seu món (el de la borsa, per exemple) és el veritable «món real», i projecten la seva falta de realisme en els qui toquen de peus a terra (per exemple, el govern de Botswana ha expulsat els boiximans de les seves terres ancestrals al·legant que no viuen en el món real). Els tecnoil·lusos que es neguen a considerar els límits ecològics del món també creuen que viuen en el món real. Vaig donar

algunes dades sobre la situació global del petroli, basades en estudis com els de Campbell i Richard Heinberg (que també escriu en aquest dossier), en un article anterior («El final de la festa fòssil», *USERDA*, 11, maig de 2005). Només afegiré que el preu actual del petroli encaixa amb els pronòstics que Campbell i Heinberg ja feien anys enrere. En canvi, fa tot just dos anys els tecnòcrates i els economistes convencionals creien que en el futur previsible el preu del petroli mai no arribaria als 40 dòlars per barril. Mentre escric això ja està a 61.

Hi un Protocol d'Esgotament del Petroli defensat per Heinberg des del Post Carbon Institute (vegeu www.oilcrisis.com/Uppsala) que recomana una reducció progressiva del seu ús mentre fem la transició a una economia sostenible. Això evitaria el caos que ens espera si confiem en els tecnoil·lusos, i evitaria la sang que es vessa pel petroli (prou evident ja des de la invasió d'Iraq). Caldria, però, que un grup de països amb seny donés exemple i comencés a aplicar-lo.

Hi ha llocs on estem orgullosos de no deixar petjada.

Al Grup Gas Natural estem compromesos amb la utilització, sàvia i responsable, dels recursos naturals. Perquè el nostre entorn és, també, la nostra llar.